

РЕШЕНИЕ

№ 1225

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **490** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] Б. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@3@[жк] [улица], чрез изпълнителния директор Г. Й. срещу Решение № Ж-911/07.12.2018г. на КЕВР по преписка образувана по жалби вх. В-11ИН- 00-196 от 27.04.2018г., 18.05.2018г., 18.05.2018г. и 05.06.2018г. от Г. Ч..С жалбата се релевира отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК и се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди за неправилно тълкуване и прилагане на чл. 11, ал. 3 и чл.41 ал.3 т.1 от Наредба № 4/14.09.2004г., и допуснати процесуални нарушения. Моли съдът да отмени атакуваното решение, като незаконосъобразно и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ оспорва жалбата чрез юрисконсулт Н., които в съдебно заседание пледира за потвърждаване обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноските - юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Г. Х. Ч. в качеството му на собственик на имота, чрез

адв.А.,моли жалбата срещу решението да бъде отхвърлена.

Съдът след като прецени доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, разгледани поотделно и в съвкупност, настоящият съдебен състав, намира за установено следното от фактическа страна: Страните не спорят помежду си относно обстоятелството, че КЕВР е сезирана с жалби, входящи в Комисията с вх. В-11ИН-00-196 от 27.04.2018г., 18.05.2018г., 18.05.2018 г. и 05.06.2018г., подадени от Г. Ч. и А. Ч.,съдържащи оплаквания срещу [фирма],гр.Б. по повод предписания на основание Наредба №4/2004г.С предписание №К-939-1/30.03.2018г.на [фирма],гр.Б. е указано на собственика на сграда в [населено място],ул.“Л. Д. №9,г-н Г.Ч.,да изгради в срок от 7 календарни дни водомерна шахта с размери 100/100/100 мм,до два метра от уличната регулационна линия в съответствие с изискванията на чл. 11, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи считано от 03.04.3018г. В същото предписание е вписано предупреждение, че ако не се изпълнят в срок указанията, ще бъде преустановено водоподаването към имота на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004г.Поради неизпълнение на даденото предписание от Г.Ч., [фирма]-гр.Б. е преустановило на 20.04.2018г. водоподаването към имота, позовавайки се на чл. 41, ал. 3, т.1 от Наредба № 4/14.09.2004г.,като причина за прекъсване на водоподаването е неизпълнение от страна на потребителя предписание № К-939-1/30.03.2018г.По жалбата на г-н Ч. е съставен доклад вх. № В-ДК-268/26.11.2018г., обсъден на закрито заседание на КЕВР, за което е представено извлечение - протокол №241/07.12.2018г.,от т.1 на който е видно, че след разглеждане на образуваната преписка и анализ на приложените документи и становища на страните по спора е преценено, че жалбоподателят незаконосъобразно е упражнил правото си да преустанови водоподаването към сградата на потребителя,позовавайки се на чл. 41, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г., като дружеството е нарушило задължението си да осигурява непрекъснато водоснабдяване на имота, поради което разходите,заплатени от потребителите,които са свързани с прекъсването и възстановяването на водоснабдяването,са направени без основание.С тези мотиви КЕВР е приела процесното решение №Ж-911 от 07.12.2018г.,като е дала задължителни указания на "ВиК" [населено място]:1.да възстанови направените от потребителя разходи в размер на 180 лв, свързани с прекъсването и възстановяването на водоподаването към имота; 2.да издава документи с коректно цитирани данни. По делото е изслушано заключението на СТЕ,което съдът кредитира за компетентно и обективно изготвено неоспорено от страните.

От правна страна съдът намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима/решението е връчено на 27.12.2018г.,а жалбата е депозирана на 09.01,2019г./, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 149,ал. 1

АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че решение №Ж-911 от 07.12.2018г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона.

Компетентността на КЕВР да се произнесе по жалбата на Г.Ч. произтича от чл. 22, ал. 1, т. 2 ЗЕ. Според посочената норма КЕВР разглежда жалби на потребители срещу В и К оператори или на В и К оператори срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по ЗРВКУ. Част от обществените отношения, предмет на законодателно уреждане със ЗРВКУ, съгл. чл.1 от същия закон, са и тези по достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, наричани В и К оператори.

Атакуваното решение е обективизирано в предвидената в закона писмена форма, като в него са посочени мотиви, съдържащи правното и фактическо основание за издаване на акта, които са развити и в съпътстващи документи, които са цитирани в решението и приложени в преписката - доклад вх. № В-ДК-268/26.11.2018г. и извлечение - протокол № 241/07.12.2018г. - т.1.С оглед на изложеното съдът счита, че не са налице основанията за отмяна, визирани в чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Оспореното решение е издадено от КЕВР при спазване на нормативно уредената процедура и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Основното оплакване на жалбоподателя е противоречия с материалния закон, което не се споделя на настоящия съдебен състав. Това е така, защото КЕВР точно е установила правнорелевантните факти за спора и от тях е извела обосновани правни изводи. В мотивите на обжалваното решение е констатирано, че г-н Ч. е потребител на ВиК услуги към дружеството повече от 30 години. Къщата е построена и въведена в експлоатация през 1971г. С процесното предписание на г-н Ч. му е указано да изгради в срок от 7 календарни дни водомерна шахта с цел привеждане на водомерния възел на сградното водопроводно отклонение в имота в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. С това предписание собственика сградата е предупреден, че при неизпълнение на указанията в посочения срок, ще бъде преустановено водоподаването към имота на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004г. При това положение КЕВР правилно е преценила, че основният спорен въпрос в случая е дали от страна на потребителят е допуснато нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. КЕВР е извършил точен анализ на визираната норма, като е отразил в решението си, че в случая Наредба №4/14.09.2004 г. в чл. 11, ал. 3 и в чл. 27. ал. 2 от Наредба №4/ 17.06.2005 г. не са посочени конкретни размери на

водомерната шахта, която потребителят е следвало да изгради за своя сметка. След влизане в сила на посочените нормативни документи [фирма], [населено място] не е констатирало недопустими технически или санитарни недостатъци по отношение водоснабдяването на имот разположен на адрес [населено място], [улица], включително и по отношение размерите на водомерната шахта и/или нейното отстояние от уличната регулационна линия, като следва да се отбележи, че В и К операторът за адреса е открил партида с кл. №863216, с титуляр Г. Ч. от 2001г. Следователно съществуващото фактическо положение в сградата на @@13@ [населено място] не е било несъответстващо на нормативните изисквания на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Неизпълнението на даденото задължително предписание в указания 7-дневен срок е предизвикало преустановяване на водоснабдяването на процесната сграда с питейна вода, което е аргументирано от жалбоподателят с чл. 41, ал. 3, т.1 от горепосочената Наредба № 4/14.09.2004г. Според тази норма операторите могат след предварително уведомяване да спират напълно или частично подаването и отвеждането на вода при неизпълнение на предписание за отстраняване на недопустими технически и санитарни недостатъци. Както бе отразено по-горе в конкретния случай не са били налице недопустими недостатъци, тъй като размерите на процесната шахта не са посочени в посочените по-горе наредби, а са препоръчани от „В и К“ оператора. Настоящият съдебен състав счита, че в нарушение на нормата на чл. 41, ал. 3, т.1 от Наредба № 4/14.09.2004г. дружеството - жалбоподател е спряло напълно подаването на вода в процесната сграда собственост на Г.Ч., което правилно е отчетено от страна на държавния регулатор като извършено без правно основание, с което В и К операторът е нарушил задължението си да осигурява непрекъснато водоснабдяване на имота на потребителите. В чл. 4, ал. 1 от ЗРВКУ законодателят е формулирал целите на този закон, като на първо място в т.1 е посочил - задоволяване нуждите на потребителите от вода с питейни качества при отдаване на приоритет на питейно-битовото водоснабдяване на населението. При извършената служебна проверка, съдът не установи несъответствие на оспореното решение и с останалите цели, визирани в чл. 4, ал. 1, т. 2 - т. 7 от ЗРВКУ, които следва да се прилагат във връзка с чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗРВКУ, според които водата за питейно - битови нужди е основна жизнена потребност и В и К услугите са в обществен интерес. Съдът следва да отбележи, че в решението си от 07.12.2018г. КЕВР е посочил [населено място], но по цялата адм. преписка е видно че се касае за имот находящ се в [населено място]. С решение №Ж-366 от 16.07.2019г. органът е поправил ОФГ в решение №Ж-911 от 07.12.2018г. Настоящият състав приема че, допуснатата и отстранена ОФГ, не води до промяна на волята на административния орган, както и че не са налице основанията на отмяна на процесното решение.

Съдът намира, че при постановяване на оспорваното решение от административният орган не е било допуснато противоречие и приложимия материален закон и неговата цел. С оглед така изложените аргументи решение № Ж-911/07.12.2018г. на КЕВР е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от ЗЕ компетентност и при спазване на установените процесуални правила. Жалбата, като неоснователна и недоказана, следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се оставя

без уважение. На основание на чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски - юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

При този изход на делото на процесуален представител заинтересованата следва да се присъдят разноски - адвокатско възнаграждение в минималния размер съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, на основание чл.38, ал.2 във вр. с чл. 38, ал.1,т.3, пр. 2 от Закона за адвокатурата и представения договор за безплатна правна помощ и пълномощно.

На основание на горното и на чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК,АССГ 34 състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] Б. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@21@[жк] [улица],чрез изпълнителния директор Г. Й. срещу Решение № Ж-911/07.12.2018г. на КЕВР.

ОСЪЖДА [фирма] Б. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@26@[жк] [улица],чрез изпълнителния директор Г. Й.,да заплати на КЕВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА [фирма] Б. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@31@[жк] [улица],чрез изпълнителния директор Г. Й.,да заплати на адв. М. А. А. от Адвокатска колегия - С. сума за адвокатско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: